

VEROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

LES UTILITATS DE LA RADIO

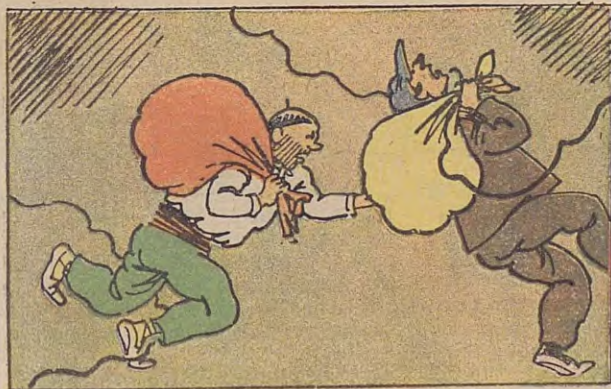
Quan estigueren assabentats de les costums de la casa, resolgueren donar el cop, i un vespre saltaren al jardí.

Donaren una ullada a la sala i, efectivament, els senyors escoltaven, com cada vetllada, el programa de ràdio.

Feren el paquet sense por d'ésser descoberts pel soroll, car els interessats s'havien tapat les orelles amb els uriculars.

Però, de sobte, una fressa sospitosa precipità la fugida dels pispes, carregats, i en la penombra fou entorpida llur gestió per uns fils misteriosos que els barraven el pas.

Sentiren com els braços i les cames se'ls anaven paralitzant, i com més es volien desfer dels lligams, més i més aquests s'embolicaven al voltant de llur persona i llur botí.

Fins que caigueren vençuts i presoners d'aquells fils, que no eren altra cosa que l'inofensiu fil de terra i el no menys modest de l'antena de l'aparell de ràdio.

Els senyors sentiren uns paràsits desconeguts i s'alarmaren. Prompte tingueren esment de què passava, i els pispes s'entregaren com uns anyells.

:: :: ::

M A - N A - N Í

:: :: ::

Conte de l'ANAM

Dibuixos d'en MIRET

Ma-na-ní cada matí es llevava amb el sol i sortia a pasturar les oques, que s'atipaven de cargols i cuques, de l'un cap de dia a l'altre i alternaven aquesta feina amb unes quantes remullades i exercicis aquàtics. Ma-na-ní nedava junt amb les oques i en sabia, em penso, tant com elles.

Molts dies, nedant canal avall, se n'anaven qui-sap-lo lluny: fins als bambús de Xau-bot-jeu, com ella anomenava l'indret on solia trobar l'eixerit Xau-bot-jeu, parant les seves trampes per a caçar ocellets amb vese i altres artimanyes. Els dies que Ma-na-ní trobava Xau-bot-jeu, en lloc de girar

i entornar-se'n, com feia si no el trobava, sortia de l'aigua i anava a parlar amb aquell company de naturalesa que sempre tenia mil històries fantàsiques per a contar-li. Ma-na-ní s'embadalia escoltant-lo, i si no hagués estat que ell l'avisava que el temps corria, ella sempre hauria arribat tard a

casa, i no n'hi havia estalviat poques de tundes Xa-bot-jeu!, perquè Ma-na-ní tenia una madrastra que no mirava prim si la deixava baldada o amb l'esquena morada pels cops. Més d'una vegada havia pensat Ma-na-ní de fugir i no acostar-se més a casa seva, però no gosava fer-ho perquè temia

que la madrastra seria capaç, com una mala bruixa, d'anar-la a trobar al més amagat recó del món. Ma-na-ní no sabia pas qui era Xau-bot-jeu... oh!, i ni el propi Xau-bot-jeu sabia ben bé qui era ell. Feia molt de temps que les entrevistes dels dos noiets es duïen a terme, quan ell arribà a saber qui era ell.

Durant molts anys hi hagué grans lluites polítiques al país. Dues dinasties es disputaven el solí imperial: els Xou-qui-sou i els Ti-ta-his, i en aquestes lluites civils s'emprava un rigor crudel: Xau-bot-jeu era l'hereu de Xou-qui-sou, i Ti-ta-his logrà subornar un ministre de Xou-qui-sou, que

llavors governava, el qual, amb les seves arts, logrà fer matar Xau-bot-jeu, deixant sense descendència la família regnant. Però l'emissari encarregat de degollar el tendre príncep (que sols tenia llavors tres anys) i llençar-lo al canal, no tingué tan verinosos entranyes com els qui el manaven i s'accontentà entregant-lo a uns pobres pastors

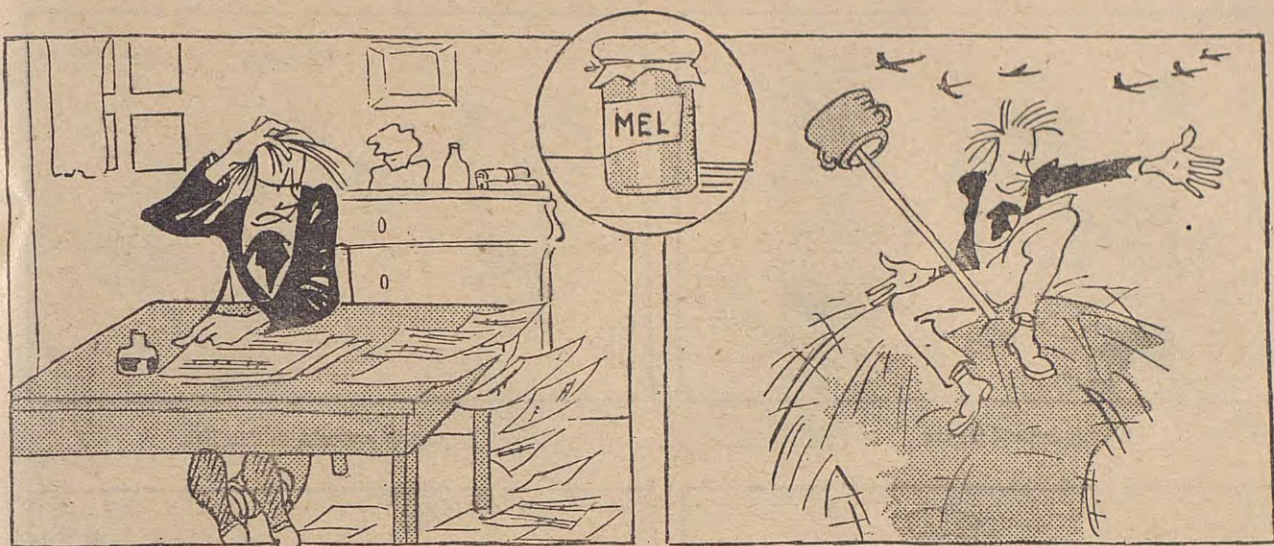
de búfals, i els entregà la mitat de la paga esplèndida que a ell li havien donat per a la seva feina. Com que aquells pastors no tenien fills, s'encarinyaren amb aquell misteriós infant i anà creixent fent-se estimar de tothom per la seva bondat, simpatia i intel·ligència. Quan a les vores del canal Xau-bot-jeu passava llargues estones amb Ma-na-ní,

tenia ja dotze anys i no es recordava pas del seu origen il·lustre. Per aquest temps, Ti-ta-his va morir d'un atac de ràbia, que era el que més bé li esqueia, i cessaren les lluites civils. Xou-qui-sou, però, no havia tingut cap més fill que Xau-bot-jeu, i aquest li havien arrebatat per a matar-lo.

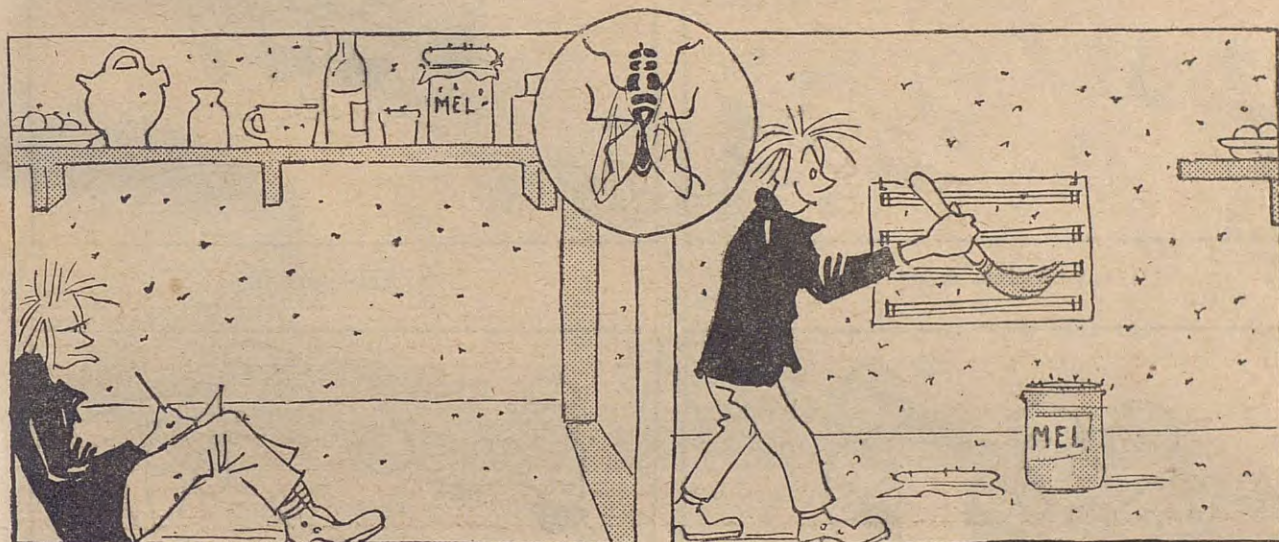
(Acabarà.)

MUSICA MODERNA

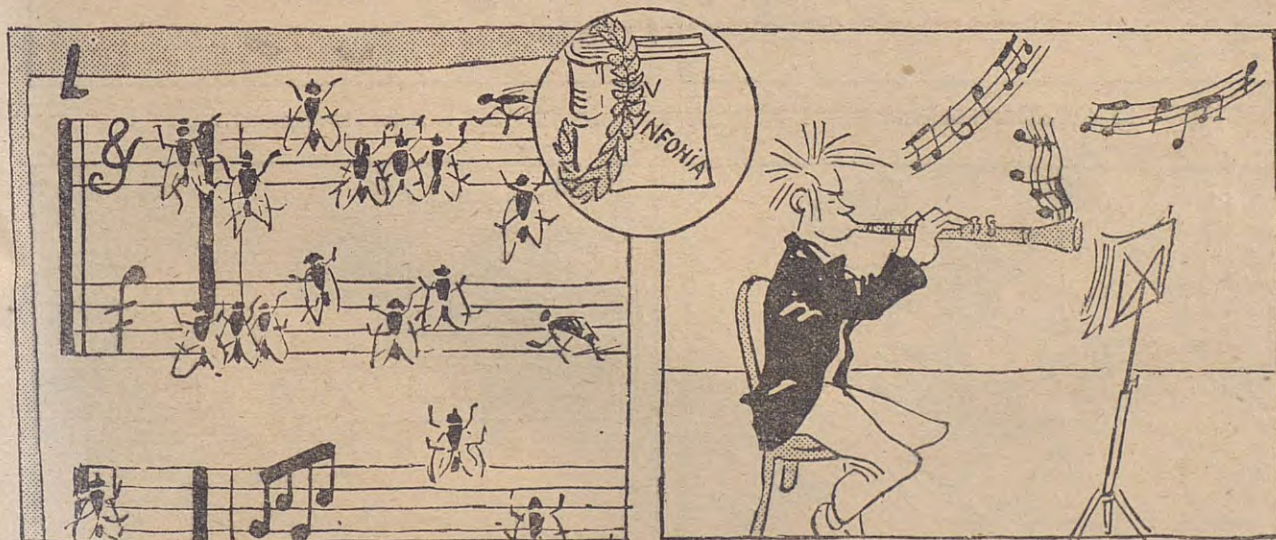
En Rémy Fasol Midó
vol comprendre un cançó.

Mes la inspiració no ve
Ni cercant-la en un pallé.

I encara va més lluny d'osques
quan el turmenten les mosques.

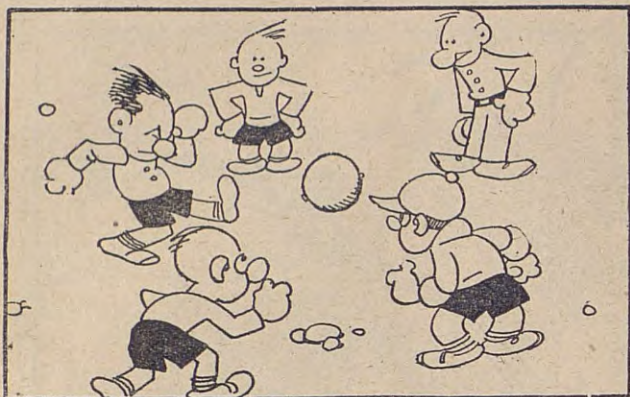
Una idea li ha acudit
i amb mel el papé ha amanit.

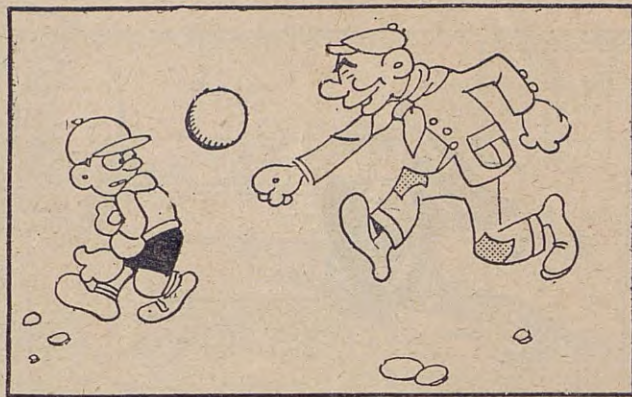
Enganxades per les potes
les mosques marquen les notes.

I amb el flautí que ha portat
la nova cançó ha tocat.

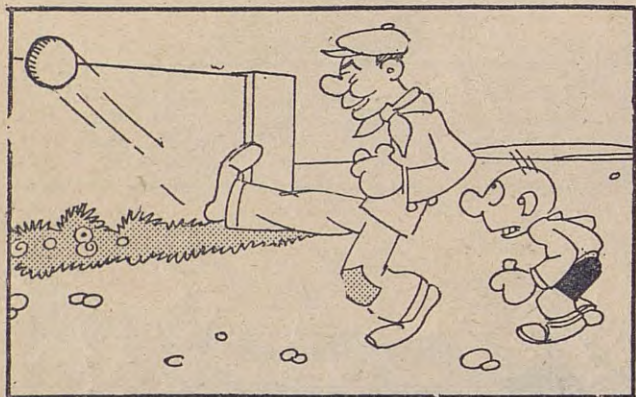
LA PILOTA

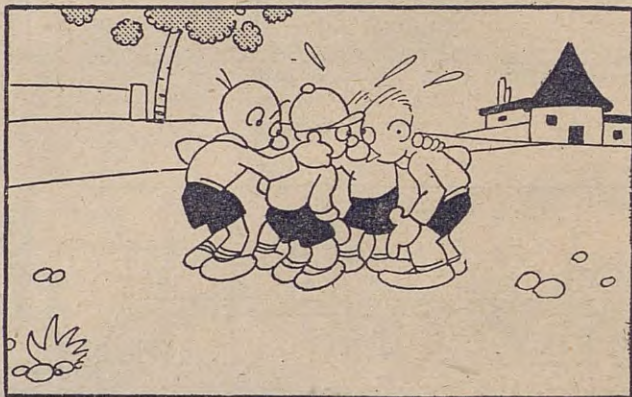
L'equip infantil jugava

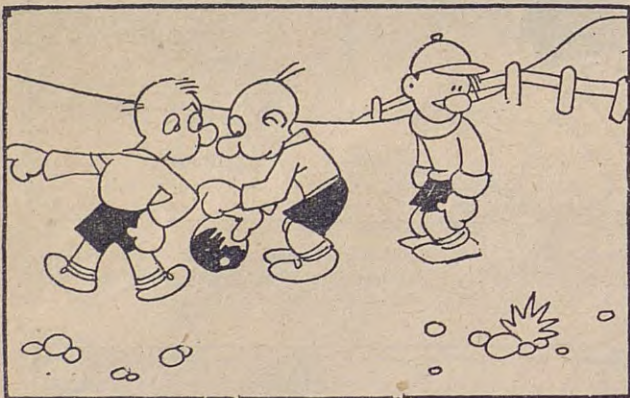
quan es presenta en Pau Bab.

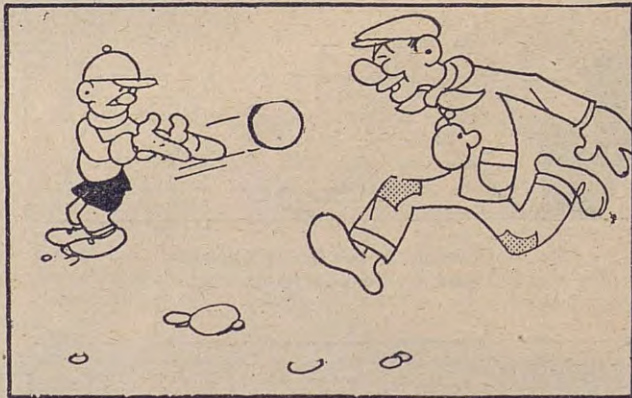
D'un xut la pilota els penja

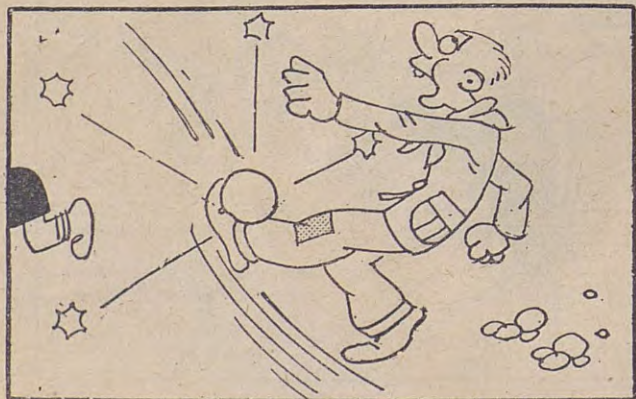
i ells ara tramen revenja.

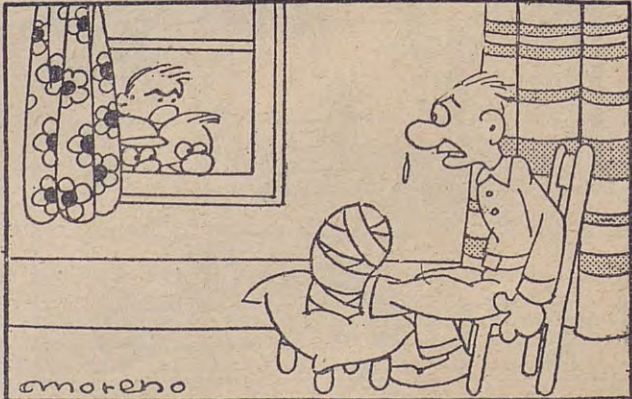
De plom un baló han pintat

i a xutar l'han provocat.

Tant de bona fe s'ho pres

que estarà malalt un mes.

Les Històries de l'oncle Joan

UN DRAMA. — A casa del meu amic Guiteres ha arribat un nen de París. Però han tingut la pega que sortís plorant. Plora nit i dia, incansablement. I els pobres pares tenen tan ficat al cap el seu plorar...

... que ja el senten continuament, tant si plora com si no. De vegades calla una estoneta, el temps just perquè els malaurats s'adormin; i quan els té ben adormits, aleshores torna a engegar l'avorrida placa del seu plor.

Una nit la cosa passà de mida. La mare va haver d'alçar-se i assajar tots els sistemes coneguts fins als nostres dies per a fer callar els infants repatanis. Però a la fi va declarar-se vençuda.

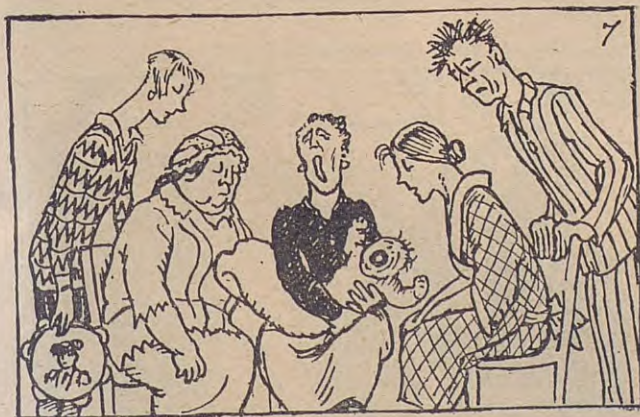
El pare va provar fortuna. Però, menys pacient que la mare, ¿com havia de triomfar? L'oportuna arribada de la jaia va evitar una catàstrofe, ja que el pare, indignat, va estar a punt de rebrotre el seu rebrot.

La jaia també assajà una pila de sistemes, àdhuc el de submergir la cara del nadó en el seu vast i encoixinat pit. Però ca, la cosa va anar de mal en pitjor; el nen s'ho va prendre com una ofensa personal.

Aleshores va entrar en funcions una tieta de certa edat, partidària de tot allò de «Venga alegría». L'alegria ja va venir, ja, però va haver d'entornar-se'n pel mateix camí.

Finalment, la cuinera, que era d'unes altres terres, va demanar permís per assajar l'eficàcia de certes cançons del seu país, de ritme i cadència absolutament ensopidors. I va començar el duel: ella canta que canta, i el marrec plora que plora.

I, ja ho crec que varen fer efecte les cançons! Ara l'un, ara l'altre, tots els espectadors del «match» varen començar a pesar figures fins que quedaren definitivament adormits. La mateixa cuinera s'auto-hipnotitzà. Solament—vívda imatge de la constància—va quedar despert el marrec plorant, plorant, plorant!!

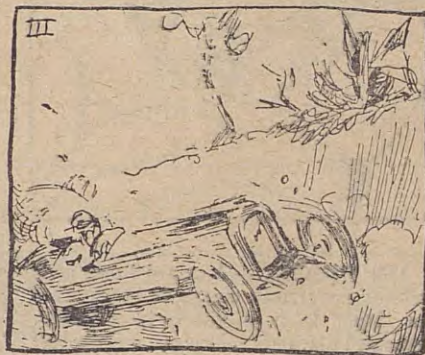
L'auto que torna

I
El fill de don Nicanor
comprar-se un auto volia,
mes, son pare l'hi impedia,
puix tenia molta por
que prengués mal algun dia.

II
«L'auto jo te'l compraré»,
li deia sempre a son fill.
«Un vehicle et triaré
que no corri molt, perquè
així no hi ha tant perill.»

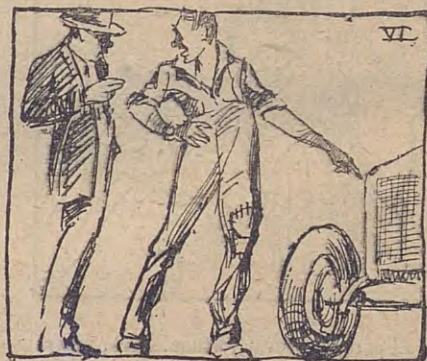
III
Però el noi, impacientat,
va comprar-se d'amagat
un auto tipus esport,
i ja el tenim embalat
jugant tothora amb la mort.

IV
Mes ai! que el van enganyar,
i aviat es va adonar
que, corrent bé de moment,
prompte es posà a ronsejar
i a tenir «pana» freqüent.

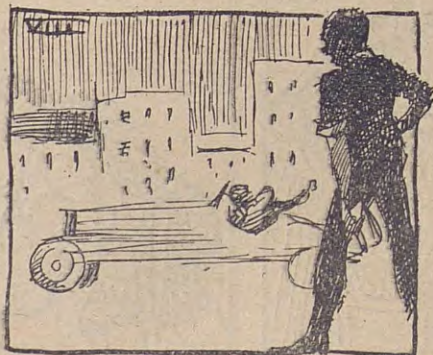
V
D'aquell carretó avorrit
se'l vengué ben aviat
per un preu molt reduït,
i ara a son pare ha tornat
demanant-ne un amb delit.

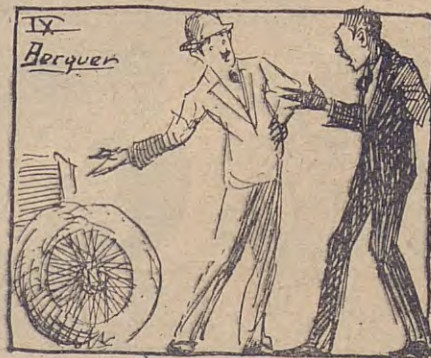
VI
El seu pare es dirigeix
a un comerciant d'autos vells,
i entre la pila del greix
de llaures i de rovells,
un mig nou en descobreix.

VII
«Estigni tranquil, senyor,
el vehicle és estupend,
però mai no farà els cent...
(ni els cinquanta!...) No hi ha por,
és un auto molt prudent.»

VIII
Don Nicanor, animat
per tanta seguretat,
per fer content el seu fill
sens posar-lo en cap perill
aquell auto li ha comprat.

IX
I el fill, amb desil·lusió,
veu que son pare li porta
aquell mateix carretó
que ell vengué com llauana morta
al «garage» del cantó.

Pobre inventor!

El teixidor mirava atentament el seu teler que, tric-trac, anava teixint sense parar. Després de llarga estona de meditació, prengué un tros de fusta i el col·locà en cert lloc de la complicada maquinària.

En aquesta operació el trobà el contramestre.

—¿Què fas aquí?

—Estava provant una modificació aquí dessota. Si poséssim una planxa entre el volant i l'engranatge, el funcionament fóra molt millor.

—Deixa't de modificacions, que no et paguem per això.

—Jo ho feia a fi de bé.

—Teixeix i deixa't d'invencions.

El contramestre deia poc després al director de la quadra de teixits:

—Si posessin una placa metàl·lica entre l'engranatge i el volant dessota la caixa de llençadores els telers podrien atènyer una velocitat molt superior sense tanta vigilància.

—No val la pena d'amoïnar-s'hi—féu el director.

—Estalviaria mà d'obra.

—Això no ens interessa.

—Aquí hi ha els plànols—deia el director dels teixits al jefe de la fàbrica.—Com pot veure, per medi d'una plaqueta de 0'50 per 0'32 col·locada en angle de 15 graus dessota el volant principal i al costat de l'engranatge reductor, s'obté un coeficient de seguretat en el funcionament del teler, que permet augmentar la producció i disminuir la mà d'obra.

—Sí, ja fa temps que jo pensava fer quelcom semblant—féu el jefe de la fàbrica, però el Consell d'Administració no em vol escoltar mai. Ara, podem provar-ho altra vegada.

—Els avantatges són evidents.

—Això sí, però aquests senyors són molt curts de vista.

—Senyor—deia el jefe de la fàbrica al Consell d'Administració reunit:—aquí els presento el projecte que he estudiat llargament, per a reduir despeses de mà d'obra i augmentar la producció dels telers. La meua invenció està ja patentada i tothom qui l'ha vist reconeix que és un gran avenç per a la indústria tèxtil.

—Apreciem molt la seva activitat—respongué el president del Consell d'Administració—i aprovem el seu projecte. Pot passar endavant, i vejам si els resultats correspondran a les esperances.

—El Consell Administratiu—deia tres mesos després el president al jefe de la fàbrica—està molt satisfet del resultat de la seva invenció, i té l'honor de oferir-li la direcció general de totes les fàbriques de la Companyia amb el consegüent augment de sou.

—Moltes gràcies, senyor president, ja ho sap, totes les meves idees i els meus esforços són per al servei de la Societat.

El flamant director general parlava amb el director de la quadra de teixits.

—Vaig dir al Consell Directiu que m'havien donat alguna idea amb relació al nou invent que estem explotant i m'han autoritzat per a recompensar-vos. ¿Voleu ésser jefe de la fàbrica?

—Moltes gràcies, senyor director.

—Endavant, doncs. I ja ho sabeu, si se

us acud alguna idea nova, no deixeu de comunicar-me-la.

El nou jefe de la fàbrica parlà amb el contramestre.

—Ja veieu com s'ha aprofitat la Companyia de la idea que em vàreu donar. Parlaré amb el director general perquè em permeti apujar-vos. Us ho mereixeu.

—Si poguessin fer-me director de la quadra de teixits...

—Ho demanaré. Quelcom heu de guanyar-hi amb la vostra idea. ¿No en saben pas cap de nova?

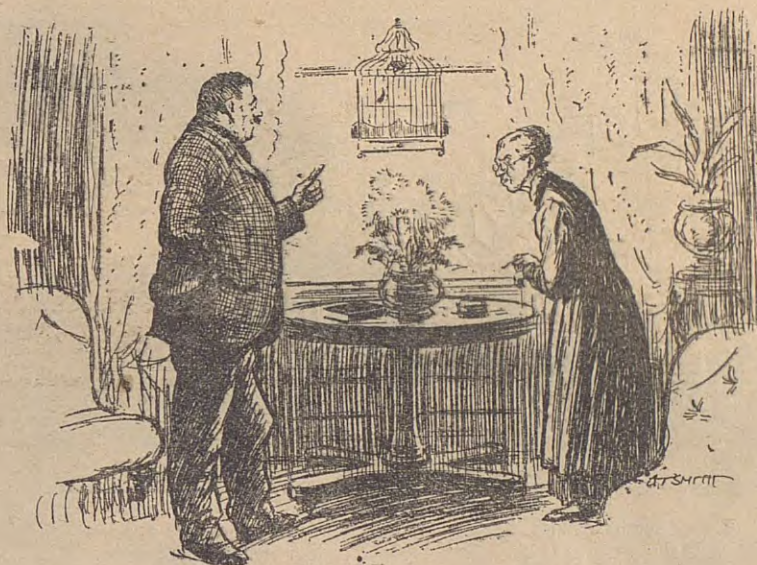
—Per ara, no.

—Si de cas, no us descuiden de dir-me-la.

El nou director de la quadra digné al teixidor:

—Ja podeu preparar-vos a cercar feina en altre lloc perquè amb la nova invenció que ara han aplicat, reduïrem molt el personal.

—I per això em vaig amoïnar a inventar-ho!—exclamà el pobre home.

—¿Com és que m'ha venut un canari verd?

—Oh, és que ha arribat fa poc. Si el té al sol ja madurarà.

(De *The Passing Show*.)

Gran Concurs d'Ombres xinesques

757—Montserrat Melendres.

758—J. Soler.

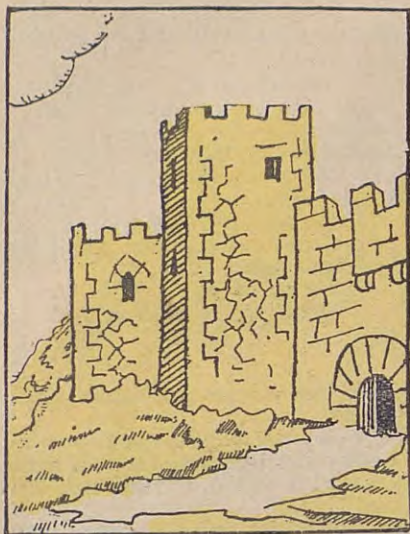
759—Salvador Riamban.

760—Antoni Romeu.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

S'escapen a prendre l'aire
però no els hi dura gaire.

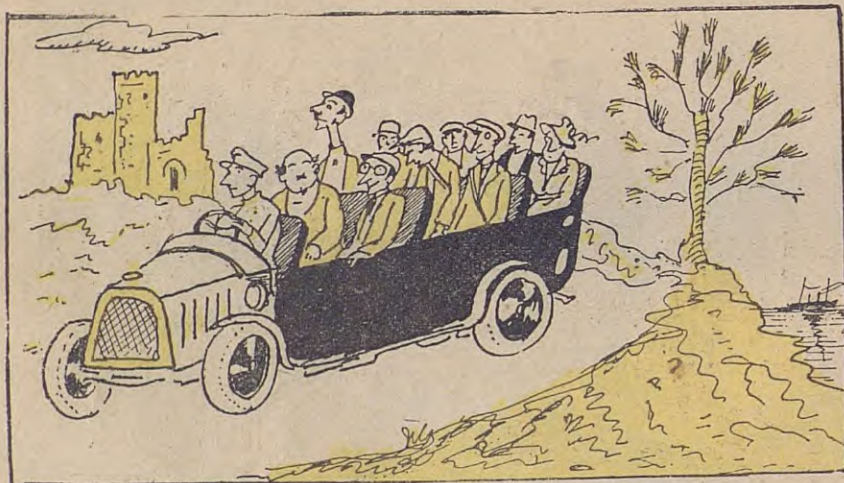
La presó és dins un castell
fet dels moros i molt vell.

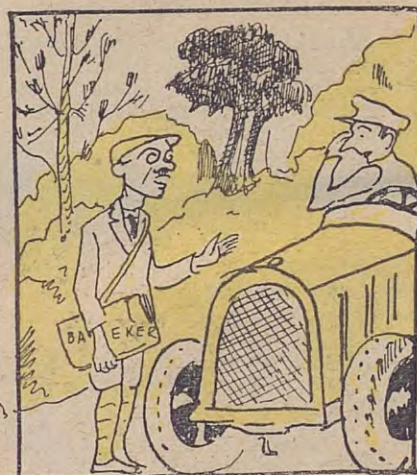
Han arribat dos turistes
de la cel·la a prendre vistes.

Mentre el reixat retrataven
els dos companys s'escapaven.

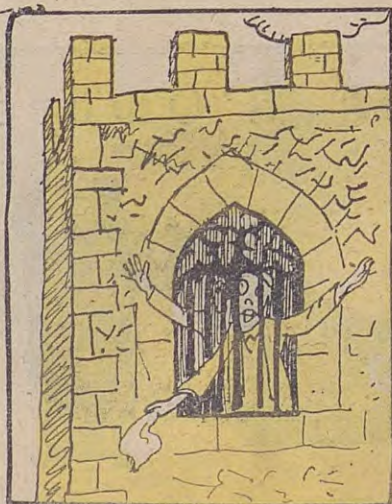
Troben sortint d'aquell lloc,
l'auto de l'agència Cock.

Ara puja un bon senyó
que encara no ha vist la presó.

I quan menys s'ho han pensat
allà altre cop s'han trobat.

Aquells dos allà tancats
fan uns crits desesperats.

De pressa els escarcellers
fan canvi de presoners.